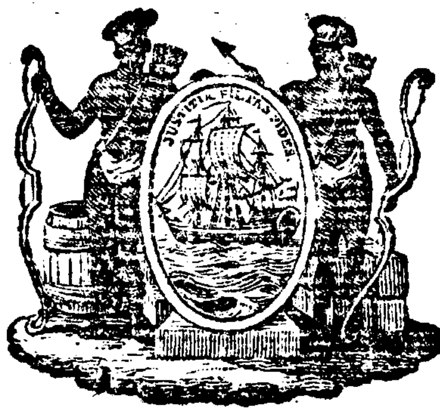
N°. 63. A°. 1835.

ZATURDAG, den 8sten AUGUSTUS.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 4 Augustus 1835.*

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van 8 Centen, moet wegen *tien* Oncen en *een* Lood; — en

Dat van 4 Centen, *vijf* Oncen en *een half* Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
C. A. VAN DER MEE.

Mengelingen.

Levensschets van Lord *Byron.*

GEORGE GORDON NOËL, *Lord* BYRON, de kleinzoon van den beroemden Admiraal en de eenige zoon van den Kapitein BYRON bij diens tweede vrouw, is geboren te *Londen*, den 22 Januarij 1788. Zijn vader, een dwaas en ligtzinnig doorbrenger, stierf in 1791. De moeder van den jongen BYRON, destijds te *Aberdeen* wonende, zond haren zoon aldaar het volgende jaar ter schole. Reeds in dezen jeugdigen leeftijd toonde hij eene trotsche, eigenzinnige en opstuivende geaardheid. Verscheidene blijken daarvan worden in zijne levensberigten vermeld. Hij kon het niet gelaten aanhooren, wanneer men van de misvorming van zijn' eenen voet (hij was met een' horrelvoet geboren) sprak; hij sloeg eens zelfs naar iemand, die hem aanzag en dat ligchamelijk gebrek scheen op te merken. Ook wierp hij verschrikkelijke blikken op zijne moeder, toen zij eens hem een *lam* kind noemde. Nadat hij in 1798 den familietitel van *Lord* ontvangen had, begaf hij zich naar *Newstead*, en een jaar later naar *Londen*, alwaar zijn voogd, de Graaf VAN CARLISLE, hem onder het geneeskundig toezigt van Dr. BAILLIE stelde, en hem bij Dr. GLENNIE ter schole zond. Door zijn deftig, aanmatigend voorkomen kreeg hij onder zijne schoolmakkers den naam van: *de oude Engelsche Baron.* Evenwel beminden hem zoo wel leermeesters als medeleerlingen. Hij zou aldaar in de wetenschappen grootere vorderingen gemaakt hebben, zoo niet de onverstandige teederheid zijner moeder, die hem verscheidene malen voor langeren tijd bij zich hield, hem daarin had verhinderd. Lord CARLISLE moest hem eindelijk van deze school nemen en naar *Harrow* zenden. Geheel aan zichzelven overgelaten, bragt BYRON alhier eenige van de gelukkigste jaren zijns levens door. Bij zijn vertrek naar het *Triniteits-Collegie* te *Cambridge* betuigde hij, spijt te gevoelen, dat hij geen kind meer was. Gedurende zijn verblijf te *Harrow* verliefde hij op Miss CHAWORTH; (de MARIA in zijne dichtstukken) en, ofschoon hij eigenlijk nooit gegronde hoop, om hare hand te erlangen, mogt koesteren, veroorzaakte nogtans deze mislukking hem eene wonde, die nimmer volkomen heelde. In 1805 vernam hij haar huwelijk met zekeren MUSTERS; en toen hij haar wederzag, was zij reeds moeder. Wat hij daarbij gevoelde, heeft hij treffend uitgedrukt in de dichtregelen, welke beginnen met de woorden:

When first I saw thy favourite child. (*)

De vrouw, aan welke dezelve zijn gerigt, is, even als de dichter zelf, reeds overleden. Toen BYRON *Harrow* verliet, stond hij bekend als een niet minder braaf en geschikt, dan zonderling jong mensch. Zijne medeleerlingen uit dien tijd herinneren zich nog zeer goed, hoe zijne vuist steeds gereed was, om elke onbillijke behandeling, hemzelven of eenen zwakken en hulpeloozen aangedaan, te wreken. Aan de Hoogeschool leefde hij los en ongebonden. Tot in 1807, toen zijne *Uren der Ledigheid* verschenen, geloofde niemand, dat BYRON smaak vond in de wetenschappen. De zoo even genoemde verzen gaven aanleiding tot eene recensie in het *Edimburger* kritisch tijdschrift waarbij, zonder eenige verschooning, hem alle dichterlijke begaafdheid werd ontzegd. BYRON liet, onder den titel van *Engelsche Dichters en Schotsche Recensenten*, daarop een niet minder geestig dan scherp stuk volgen, waarin alle dagbladschrijvers duchtig gehekeld werden. Dit geschrift verscheen kort nadat de vervaardiger zitting in de Kamer der Lords had genomen, en legde den grond tot zijnen volgenden roem, daar men hetzelve met de *Dunciade* van POPE gelijkstelde. Nog vóór dat de eerste uitgave was uitverkocht, verliet BYRON, in gezelschap van den bekenden Parlementsredenaar JOHN HOBHOUSE, *Engeland*, en vervaardigde op reis over de Middellandsche Zee, in *Griekenland* en *Klein-Azië*, de beide eerste zangen van zijnen *Childe Harold.* Bij zijne terugkomst in *Engeland*, in Julij 1811, stelde hij dit werk, benevens eene *paraphrase* van de *Ars Poëtica* van HORATIUS, aan zijnen vriend DALLAS ter hand, en gaf daarbij den wensch te kennen, dat deze zijnen laatstgenoemde werk zoude uitgeven. DALLAS had veel moeite, om den vriend te overtuigen, dat de *Child Harold* in waarde de *paraphrase* zeer verre overtrof, en hij dus veel liever het eerste dichtstuk uitgeven wilde. Eindelijk verscheen het bij den aanvang des jaars 1812, kort na den dood van Mistres BYRON, en nadat de dichter in het Hoogerhuis voor de eerste maal als spreker was opgetreden. Zijne redevoering verdient, in vergelijking van zijne verzen, naauwelijks vermelding. Zijne dichtstukken maakten opgang; zijn naam werd roemrijk bekend, en DALLAS, aan wien hij het handschrift had gegeven, verdiende daaraan eene som van 600 pond st. MOORE verhaalt, dat de dood van zijne moeder op BYRON een' diepen indruk had gemaakt. Hij borst in tranen los, en betuigde, dat hij zijne eenige ware vriendin had verloren. Daarop vorderde hij van zijnen knecht, dat die met hem moest vechten. Op dezen viel hij aan met zoodanige hevigheid, en bragt hem zoo gevoelige slagen toe, dat hij daardoor zijne buitengemeene gemoedsbeweging eenigzins lucht verschafte. Zijn roem steeg meer en meer, toen hij in 1813 *the Giaour* en *the Bride of Abydos* en in 1814 *the Corsair* in het licht gaf. Men wil, dat van het laatstgenoemde werk op een' dag 14,000 exemplaren verkocht zijn. In 1815 huwde hij de dochter van RALP MILBANK, na vroeger reeds twee malen vergeefs aanzoek om hare hand gedaan te hebben. Zijn trouwdag vervulde hem met eene soort van bijgeloovige vrees, niet zoo zeer omdat hij zich de voorspelling van zekeren ouden waarzegger herinnerde, die hem zijn zevenentwintigste jaar als voor hem zeer gevaarlijk had aangekondigd, maar omdat de trouwring zijner moeder, welken hij vóór eenigen tijd verloren had, op dezen dag, juist toen de huwelijksverbindtenis was voltrokken, weder werd opgegraven uit den grond, waarin dezelve lag. Hij meende, gelijk hij zelf zegt, dat de ring hem uithoofde van dezen feestdag werd teruggegeven; maar dewijl de echt van zijne moeder niet gelukkig was geweest, wilde hij daarin een voorteeken vinden, dat zijn huwelijk nog ongelukkiger zou worden. Omtrent tien maanden na de voltrekking des huwelijks bragt Lady BYRON eene dochter ter wereld. Deze schijnbaar gelukkige gebeurtenis werd, na verloop van eenige weken, gevolgd door eene geheele scheiding. Over de redenen, welke de echtgenooten tot dezen stap bewogen, wordt verschillend gedacht; niemand weet de eigenlijke oorzaak. Hij zelf verklaarde, dat de echtscheiding van zijnen kant kwam, en een gevolg was van den verwarden toestand zijner geldzaken; zijne goederen werden toen geregtelijk in beslag genomen. Anderen wijten de schuld eeniglijk aan zijne onbetamelijke handelwijze omtrent de Lady, en willen, dat zij redenen genoeg had, om eene echtscheiding te vorderen. Men heeft namelijk verteld, dat hij, kort na hare bevalling, eene pistool onder haar venster afschoot, en in zijn eigen huis ongeoorloofden omgang met eene beruchte tooneelspeelster had. Dit wordt echter ook tegengesproken. — Alle pogingen, om hen weder te vereenigen, mislukten. LUSHINGTON, een vriend des dichters, die zulks beproefde, verzekert, dat het hem volstrekt onmogelijk was, en dat hij, nadat hem omtrent de eigenlijke reden der scheiding ophelderingen gegeven waren, ook zeer wel wist, waarom Lady BYRON niets te harer regtvaardiging aan de wereld medegedeeld had. Het verbreken van den band des huwelijks scheen Lord BYRON geenszins sterk aan te doen. Zoo hij misschien hierover nog eenig verdriet ontwaarde, werd deze smart toch spoedig door dichten en andere verstrooijingen verdreven.

BYRON verliet *Engeland* weder in April 1816, na vooraf nog uitgegeven te hebben zijn beroemd *Vaarwel* en verscheidene andere dichtstukken, als *de Belegering van Korinthe*, *Lara* enz. Op deze reis hield hij zich het langst te *Venetië* op, gaf zich aldaar aan buitensporigheden over, doch vervaardigde tevens de beroemde *Ode* aan die stad, den *Beppo*, *Tasso's klagt*, den *Manfred*, *de Gevangene van Chillon*, den derden en vierden zang van den *Childe Harold.* Na eenige meer gemeene minnarijen, ontstond eindelijk eene teederder betrekking tusschen hem en de Gravin GUICCIOLI. Deze vrouw beval hem bij haren gemaal met de grootste hoffelijkheid aan, en haar vader — hetgene in *Italië* welligt meermalen het geval zijn mag — stond haar een verblijf in zijn huis toe, opdat zij de bezoeken des minnaars des te gemakkelijker mogt kunnen ontvangen. BYRON en de Gravin deelden nu wel niet dezelfde woning met elkander, maar, nadat zij zich naar *Ravenna* begeven hadden, woonde hij in de stad, en zij met haren vader, den Graaf GAMBA, in een naburig landhuis. Een opstand der *Carbonari*, waaraan, zoo als men vermoedt, het verliefde paar als ook de GAMBA's deel namen, noodzaakte hen, van *Ravenna* naar *Pisa*, en weldra van hier naar *Livorno* te gaan. Waarschijnlijk was de genegenheid van BYRON voor de Gravin aan het afnemen, toen hij ook deze stad verliet, en in den herfst van 1822 zich naar *Genua* begaf. Ten minste schijnt zijn besluit, om naar *Griekenland* te reizen, dat kort daarop tot rijpheid kwam, mede ontstaan te zijn uit verlangen, om zich op eenmaal los te maken van eene betrekking, die hem lastig en vervelend begon te worden. Evenwel scheidde men in vriendschap, en de broeder der Gravin vergezelde den dichter zelfs tot aan *Cephalonia*; een bewijs, dat BYRON's vertrek geenszins verdacht aan de familie voorkwam.

In het begin van Januarij 1824 kwam de zonderlinge man te *Missolunghi.* De inwoners ontvingen hem met geestdrift. Zijne eerste bemoeijingen voor de *Grieksche* zaak hadden ten doel, den geest van orde en ondergeschiktheid onder de troepen en van eenheid onder de aanvoerders te brengen. Geen van beiden gelukte hem. Ten gevolge van spijt en verdriet over zijne verijdelde hoop, verviel hij kort daarop in de hevige ziekte, die een einde aan zijn leven zoude maken. In het begin van April werd hij door de koorts aangetast, van den 12 dezer maand af bedlegerig en zeven dagen later, den 19 April 1824, eene prooi des doods, nadat een den dood gelijkende slaap van vierentwintig uren was voorafgegaan. Misschien ware hij nog te redden geweest; doch, daar hij het aderlaten, tot dat het eindelijk te laat was, steeds stellig verbood, en in het algemeen zich bestendig tegen de voorschriften der geneesheeren bleef aankanten, zoo veroorzaakte dit bij dezelven eene al te groote besluiteloosheid. De laatste woorden, welke BYRON sprak, hadden betrekking op zijne vrouw, op zijn kind en op zijne zuster. Hij was niet meer in staat, zijne gedachten behoorlijk te verzamelen, en aan zijnen bediende nog eenige mededeelingen te doen; dit scheen zijnen doodsangst aanmerkelijk te verzwaren. Hij had zich papier, pen en inkt laten halen, en bedreigde zijnen knecht met alle mogelijke straffen, indien deze niet stiptelijk zijne laatste bevelen ten uitvoer bragt. Hij werd allengs meer onverstaanbaar, en wat hij nog zeggen wilde, blijft dus raadselachtig.

De dood van den Lord maakte veel geruchts in de gansche beschaafde wereld. De Regering van *Missolunghi* verordende eene vereerende lijkstaatsie, en bij de menigvuldige stukken, welke destijds tot zijnen lof in druk verschenen, werd, behalve des dichters bekwaamheden, al het andere vergeten. Naderhand evenwel heeft men met meerdere bedaardheid zijn karakter beschouwd en be-

(*) »Toen ik voor 't eerst uw dierbaar kind mogt zien."

oordeeld, en de uitkomst daarvan is, wat ook MOORE zeggen moge; ten nadeele van BYRON uitgevallen. Hierbij moet men in aanmerking nemen, dat MOORE uit handen van den Lord, toen deze te *Venetië* zich ophield, het grootste gedeelte van diens papieren ontving, waarnaar hij eene levensbeschrijving van den dichter wilde vervaardigen; doch op verlangen der familie werden deze stukken voor een gedeelte vernietigd, waarbij MOORE eene persoonlijke opoffering van 2000 pond st. deed. Wat hij over BYRON zegt, is dus nog onvolledig, oppervlakkig behandeld en geen zamenhangend geheel. Bovendien hebben GALT, MEDWIN en DALLAS levensbeschrijvingen van den dichter gegeven. In het algemeen schijnen deze mannen, daar zij in hoofdzaken niet wezenlijk van elkander verschillen, meer geloof te verdienen, dan MOORE. Doch ook deze vermag slechts zeer weinig aan te voeren, dat aan Lord BYRON eene hoogere waarde kan geven in de oogen van diegenen, welke deugd boven vernuft, en ware levenswijsheid boven bloot verstand en schranderheid stellen.

Trots, ijdel en hartstogtelijk, als BIJRON was, kwelde hij zich in stilte over het mistrouwen, waarin hij stond bij de wereld, ofschoon hij zich geliet, de meening van anderen te verachten. Terwijl hij openlijk zich liet verluiden, dat hij gaarne de gunst der menschen opofferde voor die, welke het *noodlot* hem in zijne geestvermogens had bewezen, volgde hij, ter voorkoming van alle opzien, dat eene buitengewone zwaarlijvigheid verwekt, een' strengen eetregel, en verdroeg liever aan zijnen misvormden voet de ongemakken van een kunstig werktuig, dan dat hij die mismaaktheid aan het gezigt van anderen blootgesteld zoude hebben. Op zijne voorname geboorte liet hij zich veel meer voorstaan, dan op zijne dichterlijke bekwaamheden, en hij scheen zijne vaardigheid in het pistoolschieten, zijne dapperheid in het boksen en zijnen moed in het zwemmen over den *Hellespont* (hij zwom van *Sestus* naar *Abydus*, om te weten, of de vertelling aangaande LEANDER waar kon zijn) als verdiensten te beschouwen, welke zijne aanspraak op een' onsterfelijken naam verhoogen moesten. Eenige schoone en edele trekken, welke men van hem verhaalt, geven echter reden, om te onderstellen, dat de kiem van een beter en verhevener gevoel niet geheel was verstikt. Steeds toonde hij zich bereid, om anderen, die gebrek hadden, met geld bij te staan. Mogt zijne edelmoedigheid minder op vaste grondbeginselen steunen; en veeleer slechts door toevallige aanleiding van buiten opgewekt worden, zoo toonde hij toch bij het besteden van zijne weldaden zekere standvastigheid en wijsheid. Hij zelf was een ongebonden mensch, maar bij zijne onderhoorigen wist hij alle uitspatting te verhinderen, terwijl hij hen meer met zachtheid dan met strengheid behandelde; weshalve hij door zijne bedienden ook meer bemind dan gevreesd werd.

Indien men de verzekering van SHELLEY mag vertrouwen, geloofde Lord BYRON aan de waarheid des Christendoms; maar in zijne schriften is niet eene enkele plaats te vinden, welke als bewijs hiervoor zou kunnen dienen. Soms plagt hij zichzelven een' *Christen* te noemen; en zoo het waar is, wat FLETSCHER verhaalt, dat hij in de laatste acht jaren zijns levens elken vrijdag vastte, en telkens nederknielde, als hij eene processie ontmoette, zoo zoude men moeten overhellen, om te vermoeden, dat hij een Katholiek geweest ware. Zeker is het, dat hij eene natuurlijke dochter van hem in de Roomsche kerkleer liet opvoeden; maar, dewijl wij verder van zijne godsdienstige begrippen niets weten, kunnen wij alleen zijne werken dienaangaande raadplegen. Zijne beroemdste dichtstukken zijn, behalve de reeds vermelden, de treurspelen *Werner*, *Marino Faliero*, *de beide Foscari* en *Sardanapalus*, *de Voorzegging van Dante*, *Kain*, *Hemel en Aarde*, *Mazeppa*, *Don Juan*, en *het jongste Gerigt*. Onder de (*Engelsche*) dichters der negentiende eeuw heeft BIJRON zonder twijfel den eersten rang, en nadert in vele stukken zelfs SHAKESPEARE en MILTON. In kracht, in hartstogtelijke sterkte, in verhevenheid van uitdrukking en gedachten evenaart hem zeker niemand. Hij verachtte de bewondering van anderen, en evenwel dwingt hij ons, hem de onze te wijden, en, zoodra men eenmaal aan de wegslepende lezing zijner liederen en gezangen zich overgegeven heeft, is men als door een tooverwoord, ofschoon dan niet altijd op het aangenaamste, daaraan geboeid. Maar, als men van het standpunt der zedelijkheid uitgaat, zoude men zijne schriften, gelijk dan ook door strenge beoordeelaars is geschied, moeten afkeuren, ja verfoeijen, daar men dikwerf in dezelve eene redenering aantreft, die het ware gevoel beledigt en zelden goede indrukken achterlaat. De *Hebreeuwsche Melodiën*, *de Gevangene van Chillon*, *Tasso's Klagt* en het meesterstuk, de *Childe Harold*, bevatten echter niets, dat kwetsend is voor de goede zeden.

Over de Inënting der Mazelen.

(*Uit de Raadgeving voor de Gezondheid van den gemeenen Man, Landlieden, enz.*)

Van den Heer Fr. Home, beroemd Geneesheer en Hoogleeraar in de Geneeskunde te *Edimburg*, zijn wij het volgende verslag van de *Inënting der Mazelen* en manier van behandeling verschuldigd.

De Heer Home hoopte dat hij door dezelven in te ënten: 1°. de doodelijkheid er van merkelijk verminderen zou; 2°. voorkomen de Hoest, welke de Lijders geweldig martelt, en die veroorzaakt wordt doordien de eerste indruk van het gift op de long geschiedt, daar het met de lucht gebragt wordt; 3°. verhoeden de oogkwalen en andere verderfelijke gevolgen, die de *Mazelen* niet dan al te dikwijls na zich overlaten: en hij heeft het genoegen gehad van te zien, dat de uitkomst aan zijne hoop beantwoordde.

Nadien er in de *Mazelen* geen etter is, heeft de Heer Home zich van het bloed zelve bediend om haar over te planten; ten dien einde maakt hij eene zeer kleine insnijding in de huid van iemand die deze ziekte heeft, op eene plaats daar de meeste puistjes zich vertoonen, en op eenen tijd dat zij het vinnigste staan; hij doopt een dotje Katoen in het bloed, dat er uitloopt, en dit gebruikt hij om in te ënten. Hij maakt eene of twee insnijdingen even als men voorheen deed om de *Pokjes* in te ënten, maar een weinig dieper, omdat hij noodig oordeelt, dat zij bloeden, ook laat hij dezelven een kwartier uurs bloeden, eer hij er het katoentje oplegt. Als hij dit er op gelegd heeft, verbindt hij even als men te voren het wondtje van de inënting der *Kinderpokjes* verbond, met dit onderscheid alleen, dat men het Katoentje er drie dagen op laat leggen, eer men het er afneemt; maar ik heb reden om te denken, dat zulk een lang verblijf van het katoentje en die diepte der wondjes overtollig zijn (*).

De Heer Home deed de eerste inënting den 21sten Maart 1758 aan een Kind van zeven maanden, hetwelk er zeer vele *Mazelen* door kreeg op het hoofd, en zelfs over het gansche ligchaam, en eene uitvloeijing achter de ooren, doch hetwelk voor het overige vrij welvarende was; het katoen, waarmede hij inënte, was twee dagen te voren bevochtigd geweest.

Het Kind begon den 27sten, dat is den zevenden dag der inënting ziek te worden; het had een weinig koorts, hitte, ongedurigheid, niesde somtijds, doch hoeste op zijn hoogst niet dan zes of zeven reizen en had geen ongemak hoegenaamd in de oogen. Den 29sten kwamen de *Mazelen* te voorschijn en droogden den 3 April. De ziekte van de huid genas volkomen, en het Kind bevond zich zeer wel.

Een vervolg van andere waarnemingen hebben den Heere Home geleerd 1°. dat het bloed, hetwelk men er toe neemt, niet meer dan tien dagen oud zijn moet; dat het anders zijne kracht verloren heeft; 2°. Dat de tijd, wanneer het medegedeelde gift begint te werken, is de zesde of zevende dag; en dat deze tijd meer bestendig is dan in de *Kinderpokjes*; 3°. Dat de ingeënte *Mazelen* veel goedaardiger zijn dan de natuurlijke; men sterft er niet van; de koorts ontsteking, ongesteldheid en ongedurigheid zijn in verre na zoo hevig niet; vele Lijders hoesten in het geheel niet en de anderen zeer weinig; en men krijgt die kwijnende ziektens niet, die zoo dikwijls op de natuurlijke *Mazelen* volgen. En ofschoon de niezing en traning der oogen somtijds al even groot is, gedurende den loop der ziekte, zij verdwijnen geheel, zoodra de *Mazelen* opgedroogd zijn.

De wondtjes blijven niet zoo lang etteren als in de ingeënte *Kinderpokjes*.

Uit al hetgeene bijgebragt is, ziet men dat het in Landen, daar de *Mazelen* zoo kwaadaardig zijn als in *Schotland*, een pligt is dezelven in te ënten. Doch in Landen, daar zij goedaardiger zich gedraagt, is de invoering van deze Praktijk minder noodzakelijk, niettemin zou zij zeer nuttig zijn, nadien zij de Kinderen behoedt voor eenen zeer verderfelijken hoest en voor alle de gevolgen, waar aan zij hen in alle Landen bloot stellen.

Nadien het groot gevaar der *Mazelen* ontstaat uit de ontsteking der longen, en deze ontsteking veroorzaakt wordt door het gift dat op dit ingewand zich nederzet, en dewijl men dit voorkomt door het gift op eenig uitwendig deel te brengen, bemerkt men ligtelijk, dat de inënting hier haar grootste voordeel uit zich zelve trekt, zonder zoo zeer als de *Kinderpokjes* die der voorbereiding noodig te hebben. Nogtans moet men dezen niet uit het oog verliezen; maar, vermits deze voorbereiding op dezelfde gronden steunt, als die voor de *Kinderpokjes*, is het nutteloos hier te herhalen, hetgeen er boven over aangeteekend is.

(*) En ik verbeeld mij, dat men de *Mazelen* zeer wel gelijk thans de *Pokjes* zou kunnen inënten door een Lancet met dat Bloed of met de Tranen dier Lijders bevochtigd. Ik weet niet of men dit reeds gedaan heeft, en ik heb nog geene gelegenheid gehad om hetzelve te beproeven.

Vrouwelijke Vindingrijkheid.

(*Geheime Correspondentie.*)

Eene jonge dame, korteling ongelukkig gehuwd, verpligt aan haren achterdochtigen echtgenoot al de brieven, welke zij schreef te laten zien, rigtte den navolgenden aan eene vertrouwde vriendin:

Ik kan mij niet weêrhouden, mijne zeer waarde vriendin,
daar ik mij in mijnen echtestaat zoo gelukkig gevoele,
in den trouwen boezem der innige vriendschap over te gieten
(de uwe toch sloeg altijd zoo eenstemmig met den mijnen)
de vele en velerlei aandoeningen en gewaarwordingen, welke
met het levendigst gevoel van streelend en innig genoegen
opbruisen in mijn bijkans overstelpt hart. Mijn waarde
echtgenoot is inderdaad een der beminnelijkste mannen —
ik ben nu omtrent zeven weken gehuwd, en heb steeds
nog geene enkele reden gehad, om voor een oogenblik
den stond te betreuren, die mijn lot besliste. Mijn man is
in persoon en manieren juist het tegenbeeld van een
leelijk, ongemanierd, dwarsdrijvend, onhandelbaar, jaloersch
wezen, dat zich alleen door dwang wil doen gehoorzamen.
Eene vrouw, is zijn stelregel, moet men behandelen als eene
boezemvriendin, als eene vertrouwde, en geenszins als eene
draadpop, of als eene nietswaardige huisslavinne. De vrouw,
die hij koos, zij hem eene lieve gezellinne. Geen van beiden,
zegt hij, behoort onvoorwaardelijk te gehoorzamen —
maar elk van hen onderwerpe zich op zijne beurt.
Eene oude, ongehuwde moei, nabij de zeventig jaren,
eene eerwaardige, beminnelijke, altijd vergenoegde dame,
woont met ons in hetzelfde huis. Opregt gelijk de dui-
ve, en goeddoende aan velen, volgt ieder gaarne haar be-
vel — voorzigtig gelijk de slange, is zij sinds lang ver-
maard, als zoodanig, in de gansche nabuurschap, en ge-
acht, naar verdiensten, bij rijk en arm, groot en klein.
Zoodat men te regt zeggen kan: hare werken volgen haar.
Mijn echtgen. bemint niets ter wereld meer en hartstogtelijker,
dan zijne geliefde vrouw. Hij vleit mij inderdaad meer,
dan het glas, dat het hoofd doet draaijen. Zijne dronkenschap
(want zoo mag ik de overmaat zijner liefde wel noemen)
doet mij dikwijls, ja dagelijks blozen, wegens de onwaardigheid
van het voorwerp zijner min. Mogt ik de hulde waardig zijn
van den man, wiens naam ik thans voor altijd drage! Om
u alles in één woord te zeggen, mijne waarde, en om
het geheel te kroonen — mijn vorige, aangebeden minnaar is
voor mij in den liefdevolsten en inschikkelijksten echtgenoot
teruggekeerd. — Vaarwel! Wees gij zoo gelukkig, als ik on-
mogelijk mij gelukkiger kan wenschen - zoo rijkgezegend, als ik
gelukkig ben!

MARIA DWARS, geb. EDELINK.

Ten gelukke der schrijfster van dezen brief, was haar echtgenoot minder gevat dan hare vriendin, en gewisselijk ook dan onze lezers, die weldra den sleutel des geheims zullen vinden, door den *eersten* regel des briefs en terstond daarop den *derden* regel te lezen, en zoo telkens, tot aan het einde, *om den anderen regel*; waardoor hun de ongelukkige toestand der jonge vrouw kenbaar wordt.

Advertentiën.

Door het *COLLEGIUM MEDICUM*, de Heer GEORGE ILLIDGE VAN ROMONDT, met overlegging van een *Diploma* van MEDICINÆ DOCTOR door den Leidschen Universiteit afgegeven, als *MEDICINÆ DOCTOR* in deze Kolonie geadmitteerd zijnde, zoo wordt hiervan de daarbij belanghebbenden kennis gegeven.

Paramaribo, den 7 Augustus 1835.
De Scriba van het Collegium Medicum,
H. H. DIEPERINK.

(31646) Alle degeenen die iets te vorderen hebben van den Boedel Wed. BUTTNER geb. PAPOT en de Plantaadje *Mondesir*, en Houtgrond *de Vier Kinderen* c. a., worden verzocht zich bij de ondergeteekende aan te dienen, om bij accoord bevinding betaling te erlangen, wordende tevens de Debiteuren *serieuselijk* aangemaand om zoo spoedig mogelijk hun verschuldigde te zuiveren, terwijl bij faute van dien dezelven zonder onderscheid (hoe ongaarne ook) in regten zullen worden vervolgt.

Paramaribo, den 7 Augustus 1835.
J. L. KARSSEBOOM c. s. qq.

Abraham Halberstadt,

(23406) Zal Maandag den 10den Augustus 1835, des Namiddags precies 4 uren, ten zijnen Huize, door den Vendumeester KEIJSER, publiek te *KOOP* stellen: *MEUBELEN, BOEKEN, PRENTEN, RARITEITEN*, enz. — Alsmede de Slaven: *Felix*, *Theodorus*, *Sara* (Wachtmeid) en *Fannij* met hare drie Kinderen *Fransje Jetta* en *Christina*.

Zaturdag vóór- en op den Verkoopdag voor *een ieder* te zien.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.